

Dr Kenneth Mathews, Genesis, sesja 5, Kain

© 2024 Kenneth Mathews i Ted Hildebrandt

To jest dr Kenneth Mathews w swoim nauczaniu na temat Księgi Rodzaju. To jest sesja numer pięć, Życie poza ogrodem, Kain i Abel, Księga Rodzaju 4:1-26.

W sesji piątej będziemy kontynuować historię ogrodu.

Ostatnie dwa wykłady dotyczyły tego, co dzieje się w ogrodzie. A teraz w większym stopniu wychodzimy poza ogród i przyglądamy się, co stało się z rodziną ludzką w wyniku jej wygnania z powodu nieposłuszeństwa. I odkryjemy, że istnieje trajektoria.

W miarę upływu czasu intensywność grzechu wzrasta. Istnieje nie tylko więcej okazji do grzechu i nieposłuszeństwa, ale także jego natura staje się poważniejsza i ostatecznie prowadzi do konieczności sprowadzenia przez Boga kataklizmicznej powodzi. W rozdziale czwartym mamy relację o Kainie i Abla.

I chociaż dochodzi do morderstwa, następuje prokreacja. Zatem nawet w epizodzie opisującym niegodziwość Kaina i wpływ na niego jego rodziców, Adama i Ewy, którzy wydali na świat następne pokolenie, pojawia się promyk nadziei. Jest prokreacja.

Rozdział trzeci, werset 15, mówi o przyszłym wybawicielu. W początkowych wersach rozdziału dowiadujemy się, że Ewa powiedziała, że z pomocą Pana urodziłam mężczyznę. A potem urodziła brata Kaina, Abla.

Tak więc, myślę, że z pomocą Pana odzwierciedla się jej odnowiona ufność w Słowo Boże, jej wiara i ufność w to, co Bóg obiecał, jak czytamy w rozdziale trzecim, wersecie 15. Abel, jak nam powiedziano, paść trzody, a Kain uprawiał ziemię. Podążył śladami swojego ojca jako kultywujący.

A po pewnym czasie Kain przyniósł część owoców ziemi jako ofiarę dla Pana. Ale Abel, zwróć uwagę na kontrast w wersecie czwartym, ale Abel przyniósł tłuste porcje od niektórych pierwotnych ze swojej trzody. Pan spojrzał łaskawie na Abla i jego ofiarę, ale na Kaina i jego ofiarę nie spojrzał łaskawie.

Zatem Kain rozgniewał się bardzo i twarz jego była przygnębiona. Kiedy patrzymy na składane ofiary, naturalnym pytaniem jest: dlaczego jeden jest faworyzowany, a drugi nie? Pojawiła się silna sugestia, powszechna sugestia, że podczas gdy Abel przyniósł ofiarę krwi, Kain tego nie zrobił. I na tej podstawie Bóg wybrał preferowaną ofiarę zwierzęcą.

Jednakże myślę, że to prawdopodobnie nadmierne odczytanie tego fragmentu, ponieważ w kontekście spotykamy słowo ofiarowanie. Słowo ofiara użyte w wersecie trzecim jest słowem używanym w systemie ofiarnym opisanym w Księdze Kapłańskiej. A

w Księdze Kapłańskiej rzeczywiście masz legitymizację, a nawet wymóg składania ofiary z posiłków lub ofiary zbożowej, jak to się czasem nazywa.

Słowo oznaczające ofiarę w mojej nowej wersji międzynarodowej jest tym samym słowem, które jest wielokrotnie używane w systemie ofiarniczym, jak opisano to w Pięcioksięgu. Hebrajskie słowo to mincha, mincha. Jest to język użyty w wersecie czwartym i piątym.

Jaka jest więc różnica? Myślę, że różnica ma związek z motywacją i życiem wewnętrznym każdej osoby. Motywacją ze strony Kaina było ofiarowanie minimum w swoim akcie uwielbienia, podczas gdy czyn Abła polegał na daniu z siebie wszystkiego. Teraz, jeśli chodzi o to, jak to rozpoznać, zwróćcie uwagę na różnicę w owocach, niektórych owocach gleby, podczas gdy najlepsze będą pierwsze owoce.

Nie można tego powiedzieć o Kainie. Abel przyniósł tłuste porcje. Tłusta część w lewickim systemie ofiar była częścią słodką i uważana była za najlepszą porcję do oddania Panu.

Pierworodnego oczywiście uważano również za najlepszego. A pierworodnym było dziecko lub potomstwo, które najlepiej reprezentowało ojca. I w tym przypadku oferta stada.

Rezultatem nie była pokuta ze strony Kaina; odkrywamy raczej jego gniew. Zatem rozdział czwarty, werset pierwszy w naszym czytaniu wersetu piątego, odnosi się do pierwszego formalnego aktu uwielbienia ze strony rodziny Adama, który jest także pochwałą i oznaką pokuty Abła oraz odnowionej wiary i zaufania w przykazania. A kiedy spojrzymy na koniec rozdziału, werset 26, drugą połowę tego wersetu, wówczas nie powiedziano nam dokładnie, co to oznacza, ale wskazuje to, że ludzie zaczęli wzywać imię Pana.

Język zaczyna odzwierciedlać zwrot lub zmianę, która następuje w kierunku początku. Mamy tu więc zwrot w stronę szerszego aktu kultu ze strony ludu. Jest to formalny kult, który zaczyna się rozwijać w życiu rodziny ludzkiej.

Następuje to po narodzinach Seta, który zajmuje miejsce zamordowanego Abła. I to za pośrednictwem Setytów Bóg zrealizuje swój zamierzony plan błogostawieństwa. A to błogostawieństwo będzie połączone z powstaniem wybawiciela.

I tak, po wspomnieniu o Setie wprowadzonym w wersecie 25, tuż po tym, czytamy, że istnieje coś w rodzaju masy lub grupy zwracającej się do Pana w uwielbieniu. I myślę, że byliby to Setyci, potomkowie Adama Seta, których genealogia opisuje teraz w rozdziale piątym, wersecie pierwszym, aż do końca rozdziału piątego. Kiedy patrzymy na rozdział czwarty, odkrywamy, że Kain morduje swojego brata.

Robi to ze złości i moglibyśmy spędzić trochę czasu na rozmowie o tym, jak złość często prowadzi do gwałtownego działania Owena. Uderzające jest to, że nie za każdym razem gniew prowadzi do morderstwa, ale często jest on motywacją do morderstwa, które następuje. W przypadku naszego Pana Jezusa Chrystusa wyprowadza nas on z Kazania na Górze.

Doprowadza do tego, że można mieć gniew tak głęboko gorzki, że jest on równoznaczny z popełnieniem morderstwa. Nie musisz, mówi Jezus, udawać, że jesteś winny grzechu morderstwa, ale raczej może to być coś, co rodzi się w twoim sercu, narasta, staje się obsesją i, niestety, staje się czynem morderczym. Zatem język użyty tutaj w odniesieniu do przygnębionej twarzy w wersecie piątym i ponownie w wersecie szóstym jest przenośnią retoryczną.

Oznacza to po prostu patrzenie w dół lub odwracanie wzroku od Boga, przełożonego lub kogoś w twojej obecności z powodu rozczarowania, a może wściekłości. I myślę, że to właśnie przydarza się Kainowi: jest zazdrość, jest gorycz i żniwo, a mimo to trzeba pokutować i sobie z tym poradzić. Zamiast tego grzech, jak powiedziano nam w wersecie siódmym, panuje nad nim.

W tym wyjaśnieniu znajduje się napomnienie: pokutuj, Kainie, a wtedy staniesz się panem swoich namiętności, w przeciwieństwie do pasji, które staną się twoim panem. Jest to właściwie doskonały przykład różnicy między pragnieniami a wolą, ponieważ wszyscy mamy ludzkie pragnienia dane przez Boga, aby można je było wykorzystać dla dobra, które Bóg ma na myśli i którym nas obdarzył. Na przykład dobre pragnienie pożywienia i pożywienia, dobre pragnienie stosunków seksualnych, dobre pragnienie życia we wspólnocie oraz dobre pragnienie pracy i osiągnięć.

Jednak te pragnienia muszą mieścić się w kontekście Bożej woli i celu, jaki ma w stosunku do tych pragnień. Możesz o tym pomyśleć w ten sposób. Do krojenia pizzy możesz używać noża do pizzy i do tego został on zaprojektowany.

Możesz też spróbować użyć noża do pizzy do przecięcia ręcznika, umieszczając go w łazience. Cóż, tutaj mamy różnicę pomiędzy tym, czego Bóg chce dla twoich pragnień, a tym, co On dla ciebie zaprojektował. I to należy praktykować w kręgu jego woli.

Natomiast kiedy wyjdiesz poza Jego wolę i cel tych pragnień, a staną się one samolubne i egoistyczne, i spróbujesz wykorzystać swoje pragnienia, aby służyć swoim własnym egoistycznym interesom, odkryjesz, że twoje pragnienia nie są wówczas zgodne z wolą Boga i

Twoje pragnienia staną się czynnikiem kontrolującym Twoje życie. I odkryjesz, że Twoje pragnienia nie będą satysfakcjonujące. To iluzja i surrealistyczny, fałszywy sposób patrzenia na rzeczywistość i na to, jak żyć.

I to właśnie ilustruje Kain, który w jakiejś mierze pragnął aprobaty Boga w swej zazdrości i zazdrości wobec swego brata. Być może jest też coś, co kryje się za kulisami. Oto moje spekulacje, że oznaczałoby to rozczarowanie z powodu ojca, a Adam i Ewa byliby rozczarowani.

Zatem Kain w wersecie 8 w jakiś sposób przekonuje swojego brata, aby odłożył go na bok przed oczami rodziców, po czym go morduje. To morderstwo z premedytacją. A w prawie powiedziano nam, że Kain powinien to powiedzieć w ten sposób; w prawie powiedziano nam, że w przypadku morderstwa z premedytacją grozi kara śmierci w postaci odebrania życia.

Jest to zapisane jako rozporządzenie o stworzeniu w 9 rozdziale Księgi Rodzaju, ponieważ morderstwo musi zostać poniesione najsurowszą karą z powodu zabicia obrazu Boga. Jest to nie tylko atak na tę osobę i jej rodzinę, ale atak na całą sferę społeczeństwa, ponieważ jeśli istnieją mordercy, którzy mogą swobodnie kontynuować swoją morderczą zdradę rodziny i społeczeństwa, to nikt nie jest bezpieczny. I następuje rozłam we wspólnocie, załamanie solidarności wspólnoty, ponieważ łańcuch prokreacji i dziedziczenia, który widzisz, zostałby przerwany.

Nie tylko tak jest, ale jest to zniewaga, atak na samego Boga, ponieważ sam Bóg stworzył mężczyzn i kobiety na swój obraz. W konsekwencji Kain stał się ikoniczną postacią mordercy, co opisano nam w dwóch fragmentach Nowego Testamentu. List do Hebrajczyków rozdział 11 werset 4, gdzie Abel jest opisany jako mąż wiary zamordowany przez swego brata, co opisano w 1 Liście Jana rozdział 3 werset 12.

Teraz Pan ponownie wskaże Kaina, wywołując u Kaina reakcję, najlepiej skrucę, tak jak wywołał reakcję Adama w grzechu w ogrodzie. Zadaje więc pytanie: gdzie jest twój brat Abel? A teraz mamy zaprzeczenie ze strony Kaina, który mówi: „Nie wiem”. Oczywiście, bardzo dobrze wiedział.

Czy jestem stróżem twojego brata? Odpowiedź brzmi: tak. Ponownie, ma to związek z mentalnością pokrewieństwa, a ramy światopoglądu są takie, że szczególnie w kontekście społeczności w starożytnym świecie miałeś odpowiedzialność wobec swojej rodziny, swojego klanu, swojego plemienia, odpowiedzialność wobec swojego bliźniego, ponieważ byli postrzegani zarówno jako stworzeni na obraz Boga, jak i w miarę postępów w Księdze Rodzaju istnieje połączenie przymierza, zgodnie z którym ci, którzy zawarli przymierze z Panem, są współprzymierzami i istnieje odpowiedzialność wobec tego, kto również ma przymierze, umowę relację z Bogiem, a to oznacza, że macie relację ze sobą. To właśnie mamy na myśli, gdy mowa o strózu brata

, a odpowiedź oczywiście brzmi „tak”, w związku z czym konieczna jest reakcja Boga, aby postąpić sprawiedliwie.

Wybiera w obliczu tej zdradzieckiej zdrady Abła, wybiera jednak ofiarowanie temu grzesznikowi, temu mordercy, niezwyklego aktu łaski, ponieważ zamiast odebrać życie Kainowi, postanawia zachować życie Kaina. I tak, werset 11 mówi, do Kaina: jesteś pod przekleństwem i wypędzony z ziemi, która otworzyła swoją paszczę, aby przyjąć z twoich rąk krew twojego brata. To jest ważna odpowiedź i możemy ją trochę rozpakować.

Po pierwsze, jest to pierwszy raz, kiedy Bóg przeklął człowieka, a przekleństwo to ma związek, podobnie jak w rozdziale 3, z ziemią. Kiedy ludzie popełniają grzech i poddają się sądowi Bożemu, za który są odpowiedzialni, a mianowicie nad ziemską sferą ziemi i zwierzętami, wszystko to również się rozpada. Zatem istnieje związek pomiędzy ludzkim grzechem a tym wszystkim, za co odpowiada człowiek, całe stworzenie.

Jak pamiętacie, w 8. rozdziale Listu do Rzymian apostoł Paweł przedstawia tę kwestię. Po prostu opiera się na tym, co znajdujemy nie tylko w Księdze Rodzaju, ale także na tym, co odkryjesz, czytając prawo, czyli na instrukcjach danych Izraelowi przez Boga za pośrednictwem Mojżesza, które dotyczą naszej odpowiedzialności jako zarządców świata zwierząt. Mógłbym więc mimochodem wspomnieć o tym, na przykład o przestrzeganiu Sabatu.

Przestrzeganie sabatu oznaczało nie tylko ciągłą pracę ze strony rdzennego Izraelity, ale także imigranta lub przybysza, a także zwierzęcia. Oddanie zwierzęcia, stworzenie środowiska humanitarnego podejścia do wszelkiego życia cennego Bogu, w tym życia zwierzęcego. W odniesieniu do ziemi widzimy również, że jest to środek niezbędny do życia Kaina.

Jego utrzymanie zależało od produktywności gleby. A to przypomina nam o karze wymierzonej w Adama, który wprowadził mógł produkować żywność, ale czynił to w pocie czoła. Tutaj jest to jeszcze surowsza kara za morderstwo.

A zatem z powodu morderstwa zostaje faktycznie wygnany i odsunięty od zbierania plonów tej ziemi. Oczywiście wygnanie i wydalenie przypominają wam, co wydarzyło się z pierwszymi rodzicami Kaina. Powiedziano nam więc, że będzie wędrowcem.

Odpowiedź Kaina jest czymś, to zależy od tego, jak czytasz Kaina i czy myślisz, że mówi: „biedny ja”, czy też ma poczucie pojednania, pokuty i szukania odnowionej łaski Boga. Ale niezależnie od tego, jak to czytasz, konsekwencje są takie same. Kiedy mówi w wersecie 13: „Nie mogę wytrzymać tej kary”.

Wiersz 14 : Wypędzasz mnie, mówi Kain, z ziemi i ukryję się przed tobą. Innymi słowy, ukryty przed łaską Bożą, błogosławieństwem Bożym, Kain nawet w swoim dekadentckim życiu uznaje potrzebę, aby Bóg dał błogosławieństwo i płodność ziemi, rodzinie, a także stadu. Będę tułaczem niespokojnym po ziemi, a kto mnie spotka, zabije mnie.

Innymi słowy, zyska reputację i zakładam, że jego pochodzenie również jest brane pod uwagę. Jak opisano w wersecie 17 i następnych, ród Kaina podlega karze Kaina, ponieważ jeśli ktoś zabije Kaina lub osobę blisko z nim związaną, będzie to rozkład, ustanie dziedzictwa i rodu poprzez jego rodzinę. Więc, mówi, zostanę zabity.

Innymi słowy, jest to dla mnie tak surowa kara, że będzie ona miała wpływ na pokolenia. Myślę więc, że w pewnym sensie błaga Boga o ulitowanie się. Oczywiście często zadawane pytanie brzmi: cóż, w świetle narracji, kto jeszcze w pobliżu mógłby go zabić? Cóż, pamiętajcie teraz, że długość życia tych wczesnych postaci patriarchalnych na początku była dość długa i szybko rodziło się liczne potomstwo.

Tak więc, na przykład, jeśli spojrzysz na rozdział 5, jest tam mowa o Setie, werse 4, po urodzeniu Seta Adam żył 800 lat i miał innych synów i córki. Następuje zatem eksplozja populacji i może się zdarzyć, że ci, którzy są powiązani z Setytami, postanowią zemścić się na Kainie za zabicie niewinnego Seta, który jest oczywiście zmarłym bratem Seta, ponieważ Set rodzi się także Adamowi i Ewie, jak opisano w rozdziale 4, wersecie 25. Teraz, w wersecie 17, przechodzimy do narodzin początkowego potomstwa.

I zobaczycie, że dzięki temu potomstwu Bóg znowu okazuje błogosławieństwo i prokreację. Mówi się, że mamy już ślad na Kainie. Nie wiemy dokładnie, czym jest ten znak, ale wyznacza go on w celu, w celu zachowania.

Aby nie dokonać osobistej zemsty na Kainie. Powtórzę jeszcze raz: dlaczego Bóg miałby to zrobić? Być może pragnieniem Boga było zapewnienie silnej prokreacji w tych wczesnych latach rozwoju społeczeństwa ludzkiego. Możemy nawet zobaczyć inny akt łaski ze strony Boga, ponieważ w wersecie 19 potomstwo Lamecha wydaje założycieli i przedsiębiorców w sztuce i nauce, począwszy od wersetu 19 do wersetu 22.

Mamy więc dowód łaskawej reakcji Boga na Kaina. Być może powinien to być argument w twoim myśleniu o tym, że w pewnym sensie Kain ma ducha skruchy. Jeśli chodzi o Kaina, mówi się, że został wygnany na wschód od Edenu.

We wczesnych rozdziałach Księgi Rodzaju wielokrotnie znajdziesz wschód jako kierunek wygnania, popychający ludzi na wschód. Zobaczmy to jeszcze raz,

jeśli chodzi o Wieżę Babel. Oczywiście było to także wygnanie na wschód, co oznacza wygnanie mężczyzny i kobiety, Adama i Ewy.

Wielu komentatorów, jak sądzę, słusznie wykazało, że opis ogrodu odzwierciedla to, co opisano o przybytku pod względem jego dekoracji. W języku używanym w odniesieniu do usług i prac wykonywanych w ogrodzie. Sugeruje się, że przybytek przedstawiał ogród i że tak jak Bóg był w ogrodzie w swojej obecności, tak był także obecny w przybytku w tym namiocie, który znajdował się we wspólnocie Izraela i wokół którego dwanaście pokoleń założyło swoje namioty, ich mieszkania, tak że zamieszkał wśród nich.

Można też odwrócić tę sytuację i powiedzieć, że dwanaście pokoleń Izraela zamieszkiwało w sąsiedztwie Boga. Zatem tabernakulum jest zwrócone na wschód. I co ciekawe, wówczas wypędzenie na wschód byłoby postrzegane jako geograficzne odpychanie ludzi od obecności Boga z powodu ich niegodziwego stosunku do Boga i życia ludzkiego.

W rezultacie jest to zatem coś w rodzaju teologii geografii, sposób, w jaki autor na różne sposoby posługuje się językiem przenośnym, posługuje się obrazami, w tym przypadku geograficznym wyznacznikiem tego, że rodzina Kaina odziedziczyła grzech ich rodziców, Adama i Ewy, i że ta trajektoria, która rozpoczęła się od Adama i Ewy, rośnie zarówno pod względem liczebności, jak i intensywności. W rodowodzie, który tu znajdujemy, powiedziano nam, że potomkiem Kaina był Lamech, werset 19. Zauważcie, że jest tam napisane, że poślubił dwie kobiety, co czytelnicy Księgi Rodzaju we wspólnocie Mojżesza mogliby zrozumieć jako akt, który spowodowało problemy w rodzinie, ponieważ wiedzieli o tym dobrze od Jakuba, który poślubił siostry Labana.

I rzeczywiście, w prawie istnieje zakaz dotyczący szczególnie zawierania małżeństw z siostrami. W tym przypadku Lamech jest nazwany w Piśmie Świętym pierwszym poligamistą i zwróć uwagę na rymowanie i nadawanie imion dwóm żonom, Ada i Azillah. Teraz, po wymienieniu imion ich potomstwa i zawodu, dowiadujemy się, że w wersecie 22 Azillah miał również syna, Tubal-Kaina, który wykuwał wszelkiego rodzaju narzędzia z brązu i żelaza.

I trzeba się zastanawiać, czy te narzędzia były używane przez Lamecha, dając mu przewagę technologiczną, i czy używał ich nie w dobrym, ale w złym celu. I tak oto mamy tu Tubal-Kaina, który dostarczył Lamechowi tę broń. I oczywiście tak nie jest powiedziane.

To tylko możliwość, spekulacja z mojej strony. Powiedziano nam, że Lamech następnie w poetycki sposób opowiada o tym, jak zabił młodego mężczyznę. To jest poezja, a jeśli chodzi o poezję, będzie miał miejsce tego rodzaju paralelizm w reputacji.

Zatem mamy tego przykład na początku werseku 23: Ada i Azillah mnie wysłuchały, a potem powtórzenie: żony Lamecha, zobaczcie, co zmienia imiona Ada i Azillah. Usłysz moje słowa, byłoby to także powtórzenie „słuchaj mnie”, a to jest typowe dla poezji. Zabiłem, albo można to w przyszłości przetłumaczyć, zabiję człowieka za to, że mnie zranił.

Zatem jego reakcją jest zabicie, popełnienie morderstwa. I czy było to uzasadnione? Cóż, sposób, w jaki Kain opisuje to morderstwo w wersecie 24, wskazuje, że jego reakcja nie jest równa ranie, której doznaje, i nie jest za nią odpowiedzialna. Znacze zatem zasadę lex talionis, zgodnie z którą obowiązuje prawo dotyczące sprawiedliwej reakcji, równej odpowiedzi na popełnione przestępstwo.

W tym przypadku przekracza to z zemsty, prawdopodobnie ze swojej wściekłości i złości na kogoś, kto miałby powód i motywację; mogło to być nawet niezamierzone zranienie. W ostatniej części werseku 23 jest mowa o młodym mężczyźnie. Być może tak właśnie działa poezja.

Wybierasz słowo, a następnie wybierasz słowo równoległe. To nie musi być dokładnie to samo. Myślę jednak, że powinniśmy wziąć pod uwagę fakt, że człowiek, którego zabija, jest w rzeczywistości młodszym mężczyzną, który był poddany i podatny na silniejszego Lamecha.

Jest tu odniesienie do Kaina i jego reputacji. Jeśli Kain zostanie pomszczony siedem razy, to Lamech 77 razy. Mamy więc do czynienia z przechwałką Lamecha i bardzo smutnym komentarzem na temat rodu Kainitów.

I możemy teraz zobaczyć rozwój powagi, intensywności grzechu, który zbiera się teraz w morderstwie. A wcześniej rozmawialiśmy o poligamii. Teraz w wersecie 25 przechodzimy do krótkiego akapitu opisującego, jak Bóg zapewnia Ewie następcę zamordowanego Abla.

I dlatego go nazwała. Jest to gra hebrajskiego słowa, które oznacza dawać lub w wersji New International Version jest napisane, że Bóg dał mi kolejne dziecko w miejsce Abla, odkąd Kain go zabił. A potem widzimy, że Seth się rozmnaża.

Masz więc pomysł ciągłego błogosławienia ze strony Boga dla Kainitów. I na początku rozdziału przypisuje narodziny Kaina i Abla Bogu, a tutaj ponownie Setowi. To bardzo dobrze pasuje do światopoglądu narodu hebrajskiego, który rozumiał, że dzieci są błogosławieństwem od Boga.

Jest to część zamierzonego przez Boga celu dla ludzkości. Właśnie o tym powinienem nas przestrzec: że chodzi tu o Boży plan i cele wobec ludzkości w sensie ogólnym. Nie każda para może mieć dzieci, dlatego dla wielu małżeństw pragnących mieć dzieci jest to bardzo trudna i trudna sprawa.

I to nie znaczy, że jeśli tak jest w twoim przypadku lub w przypadku kogoś innego, kogo

znasz w swojej rodzinie, nie oznacza to, że są pod przekleństwem lub że Bóg ich nie błogosławi. Nowy Testament mówi nam, że bycie singlem to styl życia, który apostoł Paweł uznał za lepszy dla wspólnoty w kościele, ponieważ ta osoba, która jest stanu wolnego i oczywiście nie jest w związku małżeńskim, który ma dzieci, może służyć Panu bardziej swobodnie i pracowicie. Para mogłaby zrobić to samo, ale zawsze istnieją opcje, które cieszą się przychylnością Boga, a jest to adopcja.

Musimy pamiętać, że nawet Jezus Chrystus, nasz Pan, był kawalerem. Zatem błogosławieństwo Boże jest błogosławieństwem odnoszącym się przede wszystkim do relacji z Bogiem, która została nam zapewniona przez samego Boga w Panu Jezusie Chrystusie. I już skomentowałem koniec rozdziału, a to oznacza rozkwit uwielbienia i oddania.

Zauważcie, że jest napisane: wzywajcie imienia Jahwe, imienia przymierza Pana. A jeśli chodzi o interpretację języka imienia Pańskiego, istnieje coś, co określa się jako teologię imion. Oznacza to, że teologia mówi nam, że nazwa języka wskazuje na obecność.

I stąd mamy pomysł wzywania obecności Pana. W tym kontekście myślę, że ma to związek przede wszystkim z uwielbieniem. Jest to język używany później w Księdze Rodzaju w odniesieniu do modlitwy i oddawania czci.

Tak więc, jeśli chodzi o spojrzenie na Księgę Rodzaju 4, mamy genealogię Kaina i Kainitów, która skutkuje morderstwem. A potem mamy krótkie narodziny lub relację Seta, które skutkują uwielbieniem. I tak zaczynamy dostrzegać znaczący kontrast pomiędzy potomkami Kaina a tym, co odkrywamy, jeśli chodzi o potomków Seta.

To prowadzi nas do rozdziału 5, w którym znajduje się opis wprowadzający do następnej sekcji. Zaczyna się w rozdziale 5, wersecie 1, a będziesz miał genealogię, która biegnie aż do wersetu 32. Następnie masz dwa akapity, które współdziałają ze sobą i to znajduje się w rozdziale 6, wersety od 1 do 8, czyli przejście od genealogii i powrót do narracji i przygotować czytelnika na potop.

Jeśli zauważysz werset 8 rozdziału 6, ale Noe znalazł łaskę w oczach Pana. A potem, w wersecie 9, mamy kolejny napis, który przedstawia Noego. Zatem tłumaczenie jest takie, że to jest opowieść o Noem i o tym, co się z nim stanie jako wybawicielem.

Dzięki zestawieniu rozdziałów 4 i 5 będzie to dla nas bardzo pomocne przy interpretacji, kim są synowie Boży. Patrząc na rozdział 6,

tożsamość synów Bożych w wersecie 2 i córek ludzkich. Dlatego chcemy o tym pamiętać: kontrast między nimi.

Jeśli chodzi o to, co się wyłania, wychodzi na powierzchnię w rozdziałach 3 i 4 i będzie kontynuowane jako wzór, powinniśmy pamiętać, że istnieje okazja do grzechu, który zagraża Bożemu zamierzeniu błogosławieństwa, Jego planowi wzbogacenie, o którym mówiliśmy ostatnim razem, wynika z jego charakteru, Bóg jest miłością, z jego charakteru do błogosławienia, z jego charakteru do kochania, z jego charakteru do dawania siebie. Istnieje więc grzech, który temu wszystkiemu zagraża. Następnie następuje kara lub sąd, który powstrzymuje tę buntowniczą grzeszność, tę niegodziwość, a tym samym jej konsekwencje.

Ogranicza, ogranicza. Następnie Bóg interweniuje, aby ocalić resztkę, część, która chroni rodzinę ludzką. Zatem wzorcem jest grzech i sąd, a następnie łaska.

To samo widzimy, jeśli chodzi o genealogię w rozdziale 5 i wersecie 32. Możemy więc powiedzieć, że przesłanie łączące życie poza ogrodem jest takie, że grzech ogrodu doprowadził do powstania Chrystusa, czy raczej Kaina, w jego genealogii, która byłaby morderstwem, oraz że następuje postęp w zakresie i dotkliwości grzesznego zepsucia dotyczącego całe stworzenie, co prowadzi do katastrofy potopu, jednak podobnie jak w poprzednich wydarzeniach z Adamem, Ewą i Kainem, Bóg interweniuje, Kain i Abel, dzięki interwencji Boga, okazując swą łaskę i zachowując ród, który otrzyma błogosławieństwo.

I musimy teraz zrozumieć, że Bóg pokieruje swoim zbawczym zamiarem poprzez rodzinę zastępczą Abła, jak to zostało zidentyfikowane w 11 rozdziale Listu do Hebrajczyków, Abel, który jest sprawiedliwy. Set i jego potomkowie zostaną przedstawieni jako sprawiedliwy ród, przez który Bóg sprowadzi wybawiciela, wybawiciela potopu, czyli Noego. Wtedy potomkami Noego będzie jego syn Sem, który jest ojcem Abrahama, wybawicielem wszystkich grup ludowych poprzez stworzenie nowej grupy ludowej, czyli Abrahamem, ojcem narodu hebrajskiego.

A więc to obiecał Bóg. To właśnie Bóg wypracowuje. Pomiedzy potomstwem węża, Kainitami, a niegodziwym rodem toczy się walka, która kończy się morderstwem. Następnie mamy potomstwo kobiety postrzegane i rozumiane jako potomstwo sprawiedliwe, praktykujące posłuszeństwo, oddawanie czci i wierność Panu Bogu.

Następnie zaczniemy od genealogii rozdziału 5. Zobaczmy tutaj, że mamy dowód istnienia spisanej relacji. To spisane słowo jest w rzeczywistości księgą słów, relacją, która musiała zostać spisana wcześniej i została przywłaszczona przez autora Księgi Rodzaju. Nagłówek przypomina nam rozdział 1 Księgi Rodzaju, kiedy Bóg stworzył ludzkość, rozdział 1, wersety od 26 do 28.

A potem w opisie ogrodu, o stworzeniu Adama i Ewy, kiedy Bóg stworzył ludzkość, uczynił ludzkość na podobieństwo Boga. Jest to więc wyraźne echo rozdziału 1, wersetu 26. Stworzył ich jako mężczyznę i kobietę i pobłogosławił ich.

Jest to oczywiście werset 27 rozdziału 1 i ma on związek z następującą po nim prokreacją. A kiedy zostali stworzeni, co jest nowością, nazwał ich ludzkością. Nazywanie zatem, jak widzieliśmy wcześniej, było uznaniem przez osobę nazywającą swojej obecności lub statusu.

Możemy o tym myśleć jako o tożsamości osoby, która jest wymieniona, lub w przypadku Pana, o rozpoznaniu jej obecności i tożsamości jako Pana Boga. Jeśli chodzi o strukturę, odkrywamy, że struktura ta ma regularną strukturę. Inaczej mówiąc, przewidywalna struktura.

I przekonasz się, że podaje nam liczbę lat ojca, następnie narodziny, a następnie liczbę lat po urodzeniu potomka. A potem jest wspomnianie innych synów i córek, to jest rutyna. I wtedy w końcu, i wtedy umarł.

Kiedy prześledzisz tę genealogię, odkryjesz, że można w niej wiele znaleźć, co mówi o tym, jak mamy rozumieć otaczającą nas narrację. Genealogia byłaby dla czytelników bardzo krytyczna ze względu na całą koncepcję dziedzictwa i daru Bożego dla całego narodu, a następnie dla każdej rodziny, która uczestniczyła w dziedziczeniu. Pojęcie pierwotnego syna, koncepcja utrwalenia błogosławieństwa Bożego przez rodzinę, klan, a następnie społeczeństwo, całość.

Istnieje poczucie ideologii wspólnoty i tożsamości wspólnoty. Ale najpierw chcemy rozpoznać w wersecie trzecim, że gdy Adam żył 130 lat, miał syna na swoje podobieństwo i na swój obraz. Zatem odkrywamy z tego, że istoty ludzkie urodzone przez naszych przodków są także odbiorcami podobieństwa na obraz Boga.

Zatem jest to przekazywane z rodzica na potomstwo, z rodzica na potomstwo. Zakładając, że Adam i Ewa są grzesznikami. Nie niszczy to jednak wizerunku ich potomstwa. Oni także w tym przypadku Set są stworzeni na obraz Boży i powinni być uznani za tak wartościowych jak Adam i Ewa, którzy zostali stworzeni na obraz Boży, za wartościowych w oczach Boga i powinni być tak traktowani.

Potem to widzimy, a potem on umiera. W każdym momencie, a potem umarł, mówi nam, przypomina nam dość przekonująco, że Bóg sprowadził sygnał śmierci na życie ludzkie, jak przepowiedział i obiecał w Księdze Rodzaju 2, wersecie 17. Zatem chociaż mężczyzna i kobieta jedliśmy w ogrodzie, przekonamy się, że wszyscy następcy mężczyzny i kobiety, Adam i Ewa, rodzą się poza ogrodem.

Zatem rodzina poza ogrodem została zarażona grzesznością Adama i Ewy. Dlatego też grzech pierworodny odgrywa rolę w opisanu poważnego stanu mężczyzn i kobiet oddzielonych od Boga i konieczne jest wkroczenie Boga i doprowadzenie do pojednania. Kiedy następnym razem wrócimy na sesję szóstą, przyjrzymy się rozdziałowi szóstemu, wersetom od pierwszego do ósmego.

To jest dr Kenneth Mathews w swoim nauczaniu na temat Księgi Rodzaju. To jest sesja numer pięć, Życie poza ogrodem, Kain i Abel, Księga Rodzaju 4:1-26.